

‘Over het verglijden van de tijd kan ik uren mijmeren’

Piet Schreuders (60)

Grafisch ontwerper. Onlangs verscheen zijn tijdschrift ‘Furore’, gewijd aan de film ‘Le ballon rouge’.

Hoe ziet uw dagindeling eruit?

‘Ik hou van een heel vaste, strakke dagindeling. Om 07.00 opstaan, ontbijten en tussen 08.00 en 08.30 beginnen met werken. Om 09.55 zet ik koffie, van 12.30 tot 13.00 lunch ik en dan werk ik tot 18.00 precies – daarna gaat de knop om. Als er dan iets niet af is, nou jammer, dan gaat het naar de volgende dag. Deze indeling vind ik heerlijk en dat doe ik al dertig jaar: het geeft vastigheid en de rest van de tijd kan ik mijn geest helemaal vrijmaken.’

Waar verdoet u uw tijd aan?

‘Het is belangrijk om ruimte te laten voor nutteloos gedoe. Dat kan dan van alles zijn: Facebook, droedelen, dingen op stapeltjes leggen. Dat zijn vaak momenten dat ik de beste ideeën krijg. Met griep in bed liggen is ook zo’n moment: als je met koorts manisch aan iets denkt, kan dat heel heldere inzichten geven.’

Wat bezielde u om de film *Le ballon rouge* zo nauwgezet uit te pluizen?

‘Ik zie het verleden als een onuitputtelijke bron van informatie. Daar komt telkens meer bij, maar onherroepelijk gaat er ook veel verloren. Het is zaak om die informatie toegankelijk te maken en ik vind dat daar een taak voor mij ligt. Dat heeft niets te maken met nostalgie, maar met het helder en duidelijk presenteren van informatie. Het begon met het fotoboek van *Le ballon rouge* – de film kende ik helemaal niet – waar prachtige foto’s van Parijs in de jaren vijftig in staan. Je kunt je bij zo’n foto afvragen: waar is-ie genomen en ziet het er nog zo uit? Ik ben de plekken gaan herfotograferen, daar ben ik een groot liefhebber van, en ik probeer dan precies dezelfde foto te maken. Wat je dan krijgt is heel gek: je hebt dezelfde foto gemaakt, dus wat heb je daaraan? Maar hoe meer het dezelfde foto is, hoe meer je ook het tijdsverloop ziet. Er is altijd wel iets anders: een vensterbank die is vernieuwd, een boom die twintig jaar ouder is geworden – of juist gekapt. Over dat verglijden van de tijd kan ik uren mijmeren.’

Hoelang bent u ermee bezig geweest?

‘Het is begonnen met een vaag ideeetje in 1989. Zoiets gaat broeien en groeien en op een gegeven moment merk je dat het geen hobby meer is, maar een project. In 2009 dacht ik: verdomd, het zou een *Furore* kunnen zijn en vervolgens heb ik er drieënhalf jaar met zeer veel toewijding aan gewerkt. Ik had al tien jaar geen *Furore* gemaakt, het is een blad dat eigenlijk helemaal niet bestaat, tenzij ik besluit dat het er ineens wel is.’

Hoe herinnert u zich uw kindertijd?

‘Ik woonde met mijn ouders in bij een oude weduwe in een grote vervallen villa in Rotterdam, we huurden een paar kamers op de benedenverdieping en hadden een soort privépark met een hek eromheen. Daar heb ik de eerste acht jaar van mijn leven gewoond en ik was er heel gelukkig tussen de beuken, de borders en de laantjes. En ineens werd mijn vader overgeplaatst naar een kantoor in Den Haag en gingen we op een flat wonen. Daar was ik erg ongelukkig, het huis in Rotterdam was voor mij een soort verloren paradijs waar ik altijd naar terug ben blijven verlangen. De villa is later herbouwd, nu zit ABN AMRO Preferred Banking erin. Vorig jaar heb ik daar foto’s gemaakt en toen ontdekte ik dat sommige bomen nog hetzelfde waren vergeleken met foto’s van mijn vader. Dat gaf een beetje rust.’

Heeft u genoeg tijd gehad voor uw kinderen?

‘Dat is een leuke en moeilijke vraag. Want wat is genoeg, wie gaat dat bepalen? Kinderen zijn zo flexibel, die passen zich altijd aan aan wat er is. In de tijd dat ze nog klein waren, vond ik het wel moeilijk om wanneer ik thuiswerkte een scheiding te maken tussen werk en privé. Want een kind kan niet zien als papa binnenkomt of papa aan het werk is of dat papa gewoon papa is. Dan moest ik soms heel hard zijn: nee, ik ben nu bezig, en dan doet het pijn als je je los moet scheuren van je familie. Daarom sloop ik soms de trap op zodat ze me niet hoorden.’

Draagt u een horloge?

‘Ja. Toen mijn vader overleed – hij was achtennegentig dus het moest een keer gebeuren en daar had ik het niet zo moeilijk mee – deed mijn horloge het ineens niet meer. Maar wat dan wel een heel verdrietig moment is, is als je een plastic zakje met restjes krijgt: gehoorapparaat, brillette, horloge. Dat horloge heb ik toen meteen omgedaan en draag ik sindsdien.’

Hoe doorstaat u de tand des tijds?

‘Ik heb wel eens een paar keer gehad dat ik heel veel moeite deed om ergens achter te komen en dan een notitie vond van twee jaar geleden waaruit bleek dat ik het al ontdekt had. Dat is vervelend. Wat betreft de dingen die ik gemaakt heb, valt het me eigenlijk mee hoe die de tand des tijds hebben doorstaan. Als ik sommige oude nummers lees van *Furore*, dan vind ik dat niet gênant, ik kan me er nog steeds heel erg in vinden.’

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann